

ACC. NR. 1716.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Dalsland ² Upptecknat av:

Härad: Adress:

Socken: Berättat av

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör Visperdalen.

Falkenborg en borg så präktig. Hvem bodde där?
Det var en biskop båd rik och mäktig, men kall och tvär
Han log åt andras betryckta nöd
Och aldrig gav han den arma bröd.

Hans dotter Klara så öm och trogen sin älskade
Långt från borgen uti skogen där bodde de.
Där den glada Klara så mången natt
I dunkla kojor hos Vilhelm satt.

Från Vispermannen de orden ljuda till dottern sin
Klara jag dig mitt slott förbjuder, kom aldrig in
Ty innan solen sin uppgång når
Jag genast Vilhelm i bojar slår.

Skriv endast på denna sida!

S:a 3 sid.

- 1716 -

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21.

Det viskar i den stilla dalen. Vem viskar där?
Det är väl slag utav näktergalen, det bäcken är.
Nej, bäcken stannat, tyst fågeln är
Det är väl annat, som viskar där.

En jungfru satt med en krans i håret vid Visperbäck
Som ängeln mild, som en ros om våren, så frisk och täck
Hon viskar trogen: Min natt var lång
Så hemsk är skogen, kom hem en gång.

Det suckar i den stilla dalen. "Vem suckar där?
Det är väl duvans suck i alen, det floden är.
Nej, duvan lilla ej suckar så
Och Rehn är stilla, vem suckar då?

En yngling inom fängselmuren i mörkret satt
Han suckade, och mot naturen ljöd sucken matt
Jag kommer, Klara, men när vet Gud
Låt kedjan svara, hon är min brud.

Den fångna ynglingen dog i bojan på Falkenberg
Och Vispermön i den dunkla kojans hon dog av sorg
När svanen landar på blommigt skär
De trogna andar än mötas där.

Skriv endast på denna sida!

- 1716 -

Då solens första strålar glimma på klippans rand
Och vita silverfiskar glimma vid stenig strand
Envar, som fiskar, än höra kan
Att när hon viskar, då suckar han.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3 3.